

FABELHUIS

Hart van vuur

E.L. Norry

FONTAINE UITGEVERS

Hoofdstuk 1

Het was een warme septembermorgen en een paar andere kinderen van Fabelhuis en ik lagen languit op het gras voor het huis te genieten van de warme zon op ons gezicht. Arlene knielde achter me neer en kamde voorzichtig mijn haar.

‘Heather, lig eens stil!’ zei ze, en ze trok aan een van mijn vlechtjes. ‘Als je niet de hele tijd beweegt, doet het geen pijn.’

Ze maakte met haar vingers voorzichtig een scheiding in mijn krullen, die vol klitten zaten. Arlene was veel beter met mijn haar dan de verzorgsters, want zij wist hoe het was om kroeshaar te hebben.

Ik draaide mijn hoofd opzij en keek naar Nat en Lloyd die samen de sigarettenkaartjes aan het sorteren waren uit Lloyds nieuwe pakje, een verzameling wilde dieren met woest ontbloete tanden.

‘Ik zou weleens een hardloopwedstrijd willen zien tussen een tijger en een beer,’ zei Nat. ‘Dat zou me wat zijn.’

Ik grinnikte. Dat zou ik ook wel willen. ‘Wie denk je dat er zou winnen?’

‘O, de tijger,’ zei Lloyd. ‘Tijgers hebben heel snelle reflexen. Wist je dat een Siberische tijger wel bijna vier meter lang kan worden?’

Judy en Jeremiah, de tweeling van negen die veel jonger leek, zaten te giechelen bij hun spelletje Snap, en de kleine Davey leunde met zijn hele gewicht op een grote stok die hij in de grond probeerde te wrikken. Opeens knapte de stok.

‘Nee hè!’ pruilde hij.

‘Zullen we verstoppertje spelen? We hebben nog een uur voordat juffie Gloria de bel luidt voor het middageten,’ zei Nat.

‘Alleen als Lloyd niet de zoeker is!’ riep Arlene.

‘Waarom mag hij niet de zoeker zijn?’ vroeg Davey, en hij stak zijn vinger diep in zijn neus. ‘Hij is juist extra goed, hij heeft iedereen altijd heel snel gevonden.’

Hij liet zijn geknakte stok liggen, kwam naar mij toe geschuifeld en wees opgetogen naar het lieveheersbeestje dat op zijn knie was komen zitten.

‘Precies!’ Arlene hield haar hoofd schuin terwijl ze naar Lloyd keek. ‘Hij is alleen maar zo goed omdat hij speciale speurkrachten heeft. Het is toch niet eerlijk als hij vooraf al weet waar hij moet zoeken?’ Ze richtte zich tot hem met haar stralende lach. ‘Niet vervelend bedoeld.’

‘Nee, geeft niet.’ Lloyd plukte glimlachend aan het gras.

Davey keek toe hoe het lieveheersbeestje wegvoog. ‘Maar hij heeft me niet gevonden toen ik die ene keer hoog in de boom zat. Dat was Heffer.’

‘Klopt,’ zei ik. ‘Maar dat was voordat...’

‘Voordat je je speciale krachten kreeg!’ Davey gniffelde en zijn ogen fonkelden. ‘Vertel dat nog eens!’

Ik had het hem al zo vaak verteld dat ik de tel kwijt was, het verhaal over de redding van ons allemaal uit de duistere onderwereld van Fae Feld, toen Lloyd, Arlene, Nat en ik ontdekt

hadden dat we bijzondere dingen konden. Het verbaasde me dat hij daar steeds over wilde horen, want Fae Feld was heel eng geweest, maar Lloyd dacht dat het herhalen van die verhalen, steeds opnieuw, goed was voor Davey omdat die zich sommige dingen niet kon herinneren.

‘Maar we waren allemaal meegenomen naar Fae Feld, waarom hebben wij dan geen speciale krachten?’ Hij wees naar zichzelf en toen naar Judy en Jeremiah. ‘Dat is niet eerlijk!’

‘Weet ik veel,’ zei ik een beetje geërgerd. Eerlijk gezegd begreep ik het zelf ook niet, dus kon ik het niet zomaar aan hem uitleggen.

Ik kon me haast niet voorstellen dat wij vieren nog maar een paar maanden geleden speciale krachten hadden gekregen in Fae Feld. Het ontdekken van bijzondere gaven en die gebruiken in de strijd om onze vrienden te redden had logisch geleken in een andere wereld, waar ons leven gevaar liep, maar het was een stuk minder logisch dat we die speciale gaven hadden meegebracht naar Fabelhuis. Wat hadden we er hier aan?

‘Ik wil een grote stok.’ Davey stak de geknakte helften uit naar Nat. ‘Kun jij er eentje maken die net zo groot is als ik?’

Nat legde zijn kaartje met een olifant erop neer. ‘Dat zou ik wel kunnen, maar...’

‘Dan zou hij niet echt zijn,’ zei Arlene, terwijl ze een elastiekje om mijn laatste vlechtje deed.

Davey rimpelde verbaasd zijn neus. ‘Waarom niet?’

Ik zuchtte. ‘Nat kan dingen tevoorschijn toveren, maar dat zijn illusies. Die voorwerpen lijken dan net echt, maar ze zijn het niet.’

‘Als Nat een stok tevoorschijn zou toveren, zou je die niet kunnen aanraken of gebruiken,’ legde Lloyd uit, geduldiger dan ik het ooit zou kunnen.

Sinds onze terugkeer uit die rare wereld van Fae Feld voel-

de het leven op Fabelhuis anders, en niet alleen doordat we hadden ontdekt dat magie echt bestond. We merkten de laatste tijd steeds vaker dat Davey en de tweeling ons overal volgden, als schaduwen. Ik mopperde daar soms over, omdat het betekende dat wij vieren niet meer zo vaak naar de cairn konden, want de kleintjes konden niet zo ver lopen en ze hadden geen fiets. Maar mevrouw Isolde, de directrice van Fabelhuis, had uitgelegd dat het nog wel even zou duren voordat de jongere kinderen haar weer helemaal vertrouwden – tenslotte was zij degene geweest die de gedaantewisselaars in onze wereld had toegelaten, omdat ze in de val gelokt was. Ze had heel treurig geklonken toen ze dat tegen me zei. En ze zei erbij dat we vooral lief moesten zijn voor de kleintjes, omdat het voor de jongste kinderen extra griezelig was geweest om te worden verdronken door gedaantewisselaars, die hun plaats hadden ingenomen – en wie wist wat het nog met ons zou doen?

Mevrouw Isolde had ons ook verboden onze speciale krachten te gebruiken. Eerst was ze ervan overtuigd geweest dat die wel langzaam zouden verdwijnen, maar er waren eerst weken en daarna maanden verstreken zonder dat dat gebeurde. Nu wilde ze er niet meer over praten. Ze gaf toe dat ze zich zorgen maakte om de gevolgen van de magie voor ons, en ze wilde gewoon dat alles weer ‘normaal’ werd. Ik vroeg me af of ze wel goed beseftte dat alles was veranderd door onze tijd in Fae Feld. Er zou nooit meer een ‘normaal’ komen zoals vroeger. Ze wilde niet eens dat we over onze bijzondere krachten práátten, maar wij konden het niet laten. De vraag waarom we die gaven nog steeds hadden beheerste bijna al onze gesprekken als we alleen waren.

‘Misschien moet Nat de zoeker zijn?’ stelde Arlene voor.

‘Waarom ik? Ik wil niet zoeken!’ sputterde Nat. Hij schoof de kaartjes met de wilde dieren opzij, gooide bozig zijn houten

jojo van zich af en liet hem terugrollen. 'Jij bent niet de baas!'

'Nou, als jij je gaat verstoppen, mag je ons niet voor de gek houden met je illusies. Dat is valsspelen.'

'Ja!' zeiden Judy en Jeremiah tegelijk. 'Niet valsspelen.'

'Dat doe ik niet,' zei Nat, duidelijk beledigd. Hij rolde het touwtje om zijn jojo en stopte hem in zijn zak.

'Als we niet snel iemand kiezen, hebben we dadelijk geen tijd meer voor verstoppertje,' waarschuwde Lloyd. 'H? Wil jij aftellen?'

'Oké.' Ik kwam overeind en klopte het gras van mijn overgooier. 'Nou, gaan jullie je verstoppen dan!' Ik leunde tegen de eik midden op het gras en sloeg mijn handen voor mijn ogen. 'Ik tel tot vijftig.'

'Maak er maar honnerd van,' zei Davey, en hij trok aan de achterkant van mijn vest.

'En niet stiekem kijken!' zei Arlene streng.

'Ik?' Ik draaide me heel snel om en blies mijn wangen bol. 'Ik kijk nooit stiekem!'

'Nou, dan snap ik niet hoe je me de vorige keer zo snel kon vinden,' klaagde ze. 'Ik had me heel goed verstopt.'

'Echt niet!' snoof Nat. 'Je rode strik kwam boven de bosjes uit!'

Arlene leek een botte opmerking te gaan maken, totdat Lloyd er vriendelijk aan toevoegde: 'Je had dieper moeten bukken.'

Arlene sloeg haar armen over elkaar en tuitte haar lippen. 'Deze keer zal ik ervoor zorgen dat níemand me vindt. Davey, zullen wij ons samen verstoppen?'

'Nou, hupsakee.' Ik trok een gezicht en zwaaide met mijn armen. 'Dadelijk is het bedtijd voordat jullie eindelijk weg zijn!'

Ik draaide me weer om naar de boomstam. De grond was bezaaid met goudgele blaadjes, sommige droog en met scher-

pe randen, andere papperig en zo glad dat ik voorzichtig moest zijn als ik straks ging rennen.

Terwijl de geluiden van de anderen die lachend weghol- den steeds zwakker werden, vulde mijn hart zich met een warm gevoel. Dit was precies de plek waar ik wilde zijn: thuis. Ik slikte de emotie weg die ineens opkwam. Er was een tijd geweest dat ik betwijfelde of ik me ooit ergens thuis zou voelen.

Ik snoof diep; de geur van vochtig mos en aarde waren geruststellend, herinnerden me eraan waar ik was: op Fabelhuis. Het huis dat mijn vrienden en ik samen van de ondergang hadden gered. Ik droomde nog weleens van grijnzende gedaante- wisselaars die me over de met rottende planten bedekte grond sleepten terwijl ik spartelend zand hapte, maar ik werd altijd wakker met een troostend woord of een lied van Arlene, en langzamerhand namen de nachtmerries af en werd het veilige gevoel sterker.

Met mijn voorhoofd tegen de boomschors en mijn ogen dicht nam ik even de tijd om de wind om me heen te voelen. Gegiechel weergalmde in het lichte briesje, samen met gefluit- ter als: 'Nee, hier!' en: 'Psst! Deze kant op.'

Ik schrok toen ik in gedachten ineens weer de Fae voor me zag, met hun gloeiende ogen die me aanstaarden vanuit het struikgewas. Ik huiverde.

Fae Feld had ons op een afschuwelijke manier steeds voor de gek gehouden, door ons dingen te laten zien waar we het allermeest naar verlangden, en door ons dingen te beloven en aan te bieden waar we bijna onmogelijk nee tegen konden zeg- gen. Eén keer had Lloyd zich zo laten meevoeren in een visi- oen van zijn geliefde opa dat ik bang was geweest dat we hem voorgoed kwijt waren. Mijn keel werd dichtgesnoerd en mijn ogen prikten bij de herinnering.

Ik ademde scherp in. Waarom kwamen die herinneringen

nu terug? Ik moest hier helemaal niet aan denken. We waren veilig. Fabelhuis was veilig. Ik kon rustig genieten, plezier maken, gelukkig zijn. Er was hier geen gevaar, niet meer. Maar nadat ik zo lang voortdurend had gerekend op slecht nieuws of een ramp was het moeilijk om echt te geloven dat ik me nu nergens meer zorgen om hoefde te maken.

Hoofdstuk 2

‘Wie niet weg is, is gezien!’ riep ik, en ik draaide me vliegensvlug om en speurde het grasveld af. Ik zag niemand, maar er knapten een paar takjes en de wind voerde gegiechel mee, samen met geritsel in de struiken.

Ik bukte om mijn veter te strikken. Toen liep ik om het huis heen naar de kippenren, langs de oude kruiwagen vol bloempot-scherven.

‘Hallo Heather!’ riep Pal, die bladeren van het pad langs het huis aan het harken was. Ik stak een hand op, zwaaide naar hem en glimlachte toen hij mijn kant op kwam. Hij neuriede zijn favoriete deuntje, dat hij van Arlene had geleerd: ‘The Ugly Duckling’.

We hadden Pal aangetroffen bij de cairn, zo verward en gehavend dat we ons hadden afgevraagd of hij wel... je weet wel, of hij wel helemaal goed bij zijn hoofd was, zoals ze dan zeggen. Toen we hoorden dat hij een middeleeuwse ridder was van het hof van koning Arthur, konden we dat haast niet geloven. Hij vertelde ons onvoorstelbare verhalen over zijn leven, de quees-

ten die hij had ondernomen, en dat Merlijn hem de taak had gegeven de doorgang tussen de Fae-wereld en de onze te bewaken. Hij had ons geholpen met het beteugelen van de speciale krachten die we ontdekt hadden, en nu woonde hij bij ons op Fabelhuis. De dorpsbewoners dachten dat Pal onze nieuwe huismeester was. Hij was allesbehalve gewoon, maar voor ons was het normaal geworden om te zien dat hij spullen repareerde en voor het terrein zorgde. Hij was heel wijs. Soms had hij een droevige, afwezige blik in zijn ogen, en ik vroeg me af of hij de queesten en de veldslagen miste, de uitdagingen en de eer; of hij terughadacht aan vrienden, familie of een lang verloren liefde.

Pal stond heel anders tegenover onze speciale krachten dan mevrouw Isolde. Hij zei dat we ‘bijzondere gaven koesterden’ en dat onze mogelijkheden misschien wel geen grenzen kenden! Lloyd kon eerst makkelijk mensen opsporen doordat hij hun voetafdrukken en sporen kon lezen, maar tegenwoordig had hij ook nog de gave om ergens bliksemsnel op te duiken, doordat hij zich heel vlug kon verplaatsen. Arlene kon ervoor zorgen dat mensen haar volgden als ze zong of neuriede, en haar stem werd alleen maar krachtiger; soms leek het wel alsof ze je ermee betoverde. En de illusies van Nat werden met de dag groter en stoerder. Pal gaf ons goede raad, en de laatste tijd trainde hij zelfs de kleintjes een beetje. Mij hoefde hij niet te trainen, want ik had nooit meer balletjes van vuur en licht tevoorschijn getoverd zoals die keer in Fae Feld, en Pal had nooit speciale krachten ontdekt in zichzelf, al had hij me verteld dat hij daar wel op bleef hopen.

We kwamen vaak bij elkaar om te kijken of er bij een van ons misschien iets was veranderd, of er ontwikkelingen waren.

‘Nog nieuws?’ riep hij nu naar me.

‘Niks. Gewoon hete handen, zoals altijd. En bij jou?’

‘Niks.’ Hij leunde op zijn hark en keek naar de lucht. ‘Ik

denk zo langzamerhand dat toverkracht toch niet voor mij is weggelegd.' Hij zuchtte. 'Daar zal ik vrede mee moeten hebben.'

Ik vond het rot voor hem, maar misschien waren we allebei maar beter af zo. Ik kon best leven met de hitte die zo nu en dan in mijn lichaam oplaaide, als dat de enige 'speciale kracht' was die ik ooit zou krijgen.

'Doen jullie weer verstoppertje?'

Ik knikte. 'Het is het favoriete spelletje van de kleintjes.'

'Aha.' Pal wreef glimlachend over zijn kin. 'Ach ja, we worden allemaal graag gevonden. Vergeet de stallen niet,' zei hij. 'Daar zitten ze het liefst!'

De dubbele staldeuren kraakten toen ik ze openduwde. Dit was de plek waar we Pal hadden verstopt nadat we hem gehavend en bloedend hadden aangetroffen bij de cairn. We hadden hem de ladder op geholpen en verborgen op de vliering. Ik ademde diep in; de bedompte lucht van hooi en roestig gereedschap was vertrouwd. Bezems, schoppen en een hooivork stonden tegen de ruwhouten wanden geleund die nu kaal waren, maar waar vroeger hoofdstellen en borstels voor de paarden hadden gehangen. Achterin waren twee stallen.

Ik holde naar de gedeukte oude leren kist die tegen de muur stond en sloeg er met mijn vuisten op.

'Kom maar tevoorschijn! Ik weet dat jullie hier zitten.'

De zware deksel ging open en Judy's gezicht verscheen. Jeremiah hield kreunend met twee armen de deksel omhoog terwijl Judy de kist uit klauterde en volgde haar toen zelf.

'Je moet je daar niet in verstoppen,' zei ik, wijzend naar de kist. 'Dat is geen goed idee. Als je niet oppast... krijg je geen lucht meer.'

De tweeling staarde elkaar een hele poos aan, alsof er ver-